

**R. P. Georgii de Rhodes Avenionensis S. J. disputationum
theologiae scholasticae tomus ...**

Rhodes, Georges de

Lugduni, 1661

Sectio II. De causa reprobationis, siue de ordine actuum quos includit
Reprobatio.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-81987](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-81987)

SECTIO II.

De causa reprobationis, siue de ordine actuum quos reprobatio includit.

Causam reprobationis appellamus, id quo mouetur efficaciter Deus ad reiiciendum à se hominem & ad destinandum illum tanquam vas iræ in contumeliam æternam, quia verò, aliam dixi esse reprobationem negatiuam, & permissiuam, in qua Deus positiuè decernit negare gratias congruas, & negatiuè se habet circa gloriam efficaciter decernendam: aliam positiuam in qua Deus vult efficaciter damnare in æternum: vtriusque causam inquirere ardua planè res est, & supra hominis captum.

§. I.

Quenam sit causa reprobationis negatiua.

Duplex
dubitatio.

Ratio dubitandi est primò, quia in solam Dei voluntatem referri non potest reprobatio negatiua si vera illius causa sit peccatum originale, sed hoc peccatum est causa reprobationis negatiua; sic enim videtur asserere Augustinus cum ait: *Gratiam gratis dari ei cui datur, ei autem cui negatur, illam in isto iudicio negari*: & alibi, *qui ergo liberatur gratiam diligit, qui autem non liberatur, delictum agnoscit*. Deinde in ijs quibus non remittitur hoc peccatum, potest illud mouere Deum ad negandam gratiam efficacem, & in ijs etiam quibus illud remittitur, quia licet peccatum remissum immediatè puniri non possit pena æternà, potest tamè aliquando causare aliquid ex quo sequatur æterna pena, nam Deus ob peccata grauiora in confessione remissa, sæpè negat gratias ex quarum defectu incidit homo in peccata grauiora.

Secundò, si sola Dei voluntas est causa reprobationis negatiuæ sola etiam Dei voluntas erit causa reprobationis positiuæ. Probatur, quia illa est causa reprobationis positiuæ, quæ causat aliquid cui omnino infallibiliter, & ex certo Dei decreto iuncta est reprobatio positiua, sed voluntas Dei causat reprobationem negatiuam, cui omnino infallibiliter reprobatio positiua est annexa, ergo causat reprobationem positiuam.

Assertio.

Dico primò, causa reprobationis ~~positiua~~ ^{negatiua} non est demeritum vllum hominis reprobati neque peccatum originale, sed sola voluntas Dei, ita Theologi omnes vna voce.

Scriptura.

Primò, enim sic conuincitur ex scripturis v.g. Roman. 9. *O homo tu quis es qui respondeas Deo nunquid signum dicit ei qui se fluxit*, &c. Deinde dicitur *Esaïa odio habitus antequam quidquam mali faceret*, quod cum exponi non possit de reprobatione positiua, vt statim probabitur, exponi necessariò debet de negatiua, & hæc est altitudo sapientiæ, & scientiæ Dei, quam esse inscrutabilem & inuestigabile prædicat Apostolus.

Patres.

Secundò, eadem Patrum præsertim Augusti. sententia est verbi gratia tract. 26. in Ioann. *Quare illum trahat, & illum non trahat, noli diiudicare si non vis errare, si autem peccatum esset causa huius reprobationis, posset sine vllò periculo erroris de hoc quisque indicare*. l. de dono perseuer. c. 1. *cur autem potius illis, quam illis detur quis cognouit sensum Domini*, & c. 12. idem repetit *cur hunc potius liberet quam illum iterum atque iterum dicimus, o homo tu quis es vt respondeas Deo*.

Ratio.

Tertiò, ratio euidentis hoc conuincit, quia quod est prius quam omne peccatum hominis reprobati non potest causari per vllum peccatum hominis reprobati, sed voluntas permittendi peccatum, & negandi gratias congruas ad illud vitandum est prior quam omne peccatum hominis reprobati, quis enim neget peccatum prius permitti quam sit, ergo voluntas permittendi peccatum causari non potest per vllum peccatum hominis reprobati.

Peccatum
originale.

De peccato originali posset esse maior difficultas,

quia illud prius est quam reprobatio hæc negatiua, sicque illam causare potest quod male negant Vasques & Herice, ego probatum manifestè puto in prima ratione dubitandi; sed probabilius tamen cenfeo quod de facto illud peccatum reprobationem istam non causat, quia illud quod non est causa, vt Deus reprobo potius gratias neget congruas quam electo non est causa reprobationis negatiuæ, sed peccatum originale nõ est causa cur negetur gratia congrua vni potius quam alteri, cum vterque peccatum habeat originale, ergo, &c. Deinde iustissimè Deus potest ex voluntate sua negare gratias congruas aliquibus cum earum sit Dominus, neque teneatur eas vlli dare, præsertim cum magis hinc eluceat Dei misericordia in prædestinatos quibus sine merito vllò dat tales gratias, quod cum Apostolo inculcat sæpissimè Augustinus.

Ad primam ergo patet responsio, posse peccatum originale causam esse huius reprobationis, sed de facto non esse: Augustinus autem cum dicit gratiam iusto iudicio negari ei cui negatur, & cum qui non liberatur, debere agnoscere debitum, loquitur de gratia fidei Christianæ ad quam qui non veniunt imputare sibi, non Deo debent: non loquitur autem de prima gratia efficaci, quam nullus demereri potest.

Ad secundam vt respondeatur videndum est.

§. II.

Quenam sit causa reprobationis positiua.

ID est, quid Deum efficaciter moueat ad decernendam homini reprobo æternam penam, vtum illud sit aliquod eius peccatum, adeò vt præuisio peccati prior sit hoc decreto: An verò solum Dei beneplacitum, non attendens ad vllum reprobi peccatum adeò vt, prius sit decretum damnandi Iudam quam præuisio vlla eius peccati. In quo puncto triplicem video esse dicendi modum.

Prima est sententia Caluini, quam meritò Catherinus vocat intolerabilem, & horribilem, Stapletonius autem in c. 9. ad Roman. appellat execrabilem quod Deum iniquitatis arguat, & iniustitiæ, consistitque potissimum in duobus. 1. Quod causa reprobationis, atque adeò damnationis alia non sit quam Dei voluntas, non autem vllum prorsus peccatum. 2. Quod reprobos Deus ad peccatum sic impellat, vt necesse illis sit peccare eandem in Deum blasphemiam, sicut alias plerisque fides Caluini assecla sequutus est. Irenæus dogmatistes, asseruitque solam Dei voluntatem supposito peccato originali, causam esse adequatam reprobationis, & hunc errorem ipsi etiam tribuit Aug.

Sententia
Caluini.

Secunda est sententia plurium Thomistarum quibus præiuvire viam Bannes, Zumel, Aluarez, Deum antequam præuideat vllum hominis futurum peccatum, aut meritum ex solo suo beneplacito aliquos eligere ad regnum, alios autem positiuè excludere à regno, vt beneficio indebito, quamuis ad ignem æternum eos non destinet nisi post præuisum peccatum, in quo differunt à priore sententia Caluini.

Sententia
Thomistarum.

Tertia est sententia Gran. tract. 6. d. 2. quæ vt atrocitatem minuat sententiarum propositarum, faterur reprobationem positiuam esse posteriorem peccatis conditionatè præuisis, sed vnico tamen, & eodem actu decerni à Deo peccati permissionem, & damnationem reprobi, adeò vt simul in eodem signo, permittatur peccatum, præuideatur illud futurum & decernatur hominis damnatio, eo prorsus modo quo dixi fieri totam prædestinationem ad gloriam, gratiam, & merita, cum hoc tamen discrimine quod Deus positiuè velit merita, peccata verò non velit nisi permittuè.

Sententia
Granadi.

Ratio verò dubitandi primò, ex varijs petitur scripturis Rom. 9. *Esaïa antequam quidquam agat boni vel mali habetur odio, eodem modo, quo amatur Iacob, sed his verbis significatur gratuita electio positiua ipsius Iacob ante omnia merita, vel certè simul cum*

Scriptura.

cum meritis, ergo significatur etiam positiua reprobatio Elai ex solo Dei beneplacito. Deinde Pharaon in hoc ipsum dicitur à Deo excitatus, ut ostendat in eo potentiam & virtutem suam, cuius vult miseretur, & quem vult indurat. Comparatur Deus figulo, qui pro voluntatis suae arbitrio ex eadem luti massa vas aliud facit in honorem, aliud in contumeliam. Denique si Deus non reprobatur nisi post demerita, immerito negotium totum reprobationis dicitur inscrutabile & inuestigabile.

Secundò, SS. Augustinus & Thomas in ea prorsus sententia videntur esse, neque verba illorum aliter explicari possunt, ut de August. probat Petavius supra citatus nam v.g. Enchir. c. 98. & 99. *Sola* (inquit) *gratia redemptos discernit à perditis, quos in unam concreuerat massam ab origine ducta, causa communis*, & postea tunc electionis tunc reprobationis solam hanc ait reddi posse causam o homo tu quis es; idem docet epist. 106. & saepe alibi Augustinum sequutus est S. Th. art. 5. ad 5. quare illos eligat ad gloriam, & illos reprobet non habet rationem nisi voluntatem Dei.

Tertio, in eo signo in quo praedestinos Deus eligit efficaciter ad gloriam, cogitat etiam de reprobis, & vult illos non eligere ad gloriam, sed velle non eligere, est velle illos excludere à gloria, ergo in eo signo in quo Deus aliquos eligit ante merita reprobatur etiam alios ante demerita, neque vlla ratio est cur Deus vno actu possit velle gratiam, & gloriam electorum, & non possit velle permissionem peccati & poenam reproborum. Confirm. primò, quia Deus in eo signo, in quo vult electis gratias congruas vult illas propter finem salutis, ergo in eo signo in quo vult permissionem peccati, vult illam propter aliquem finem, qui non est alius quam damnatio. Confirm. secundò, quia Deus antecedenter ad peccata vult aliquid cui est infallibiliter annexa aeterna reprobationis damnatio, ergo in illo signo antecedenter, vult virtualiter damnationem reprobi.

Dico secundò, Deus ante prauius peccata neminem positiue decernit damnare poenā aeternā, vel etiam excludere à regno ut beneficio indebito, ita contra duas priores sententias relatas fuisse probat Vasq. disp. 95. c. 5. Suarez l. 5. c. 3. & 6. Bellarm. l. 2. de gratia c. 16. & l. 2. de remissione gratiae c. 12. Molina in concordia art. 5. disp. 3. Arrubal disp. 88. c. 2. Herice disp. 3. 3. apud quos inuenies eximia ex scripturis & Patribus, mihi.

Prima ratio sit, quia reprobatio haec quomodocumque sumatur, vel pro deputatione ad poenam, vel pro exclusionem à regno, si antecedat merita prauius, tollit omnimodam libertatem ad peccandum vel non peccandum, quia est suppositio prorsus antecedens, praefertim in sententia eorum, qui negant scientiam conditionatam, imò ea etiam admissa satis supra ostensum est stare non posse libertatem cum decreto illo absoluto cum quo est simpliciter impossibilis negatio peccati & negatio damnationis; unde illa simpliciter est ineuitabilis & salus impossibilis, & verum est dicere quod salus nunquam fuit possibilis omnibus illis qui damnantur, quod repugnat diuinæ bonitati, ac iustitiae, estque contrarium voluntati generali saluandi omnes homines, quod probatur si Deus habet voluntatem saluandi Iudam, tenetur ex vi huius voluntatis reddere Iudae salutem possibilem, sed salus illa nullo modo est Iudae possibilis, si antecedenter ad peccata est impossibilis ex sola voluntate Dei; ergo si Deus antecedenter ad peccata reprobatur Iudam à regno, nunquam habet voluntatem illum saluandi, quod ita est manifestum, ut nullo modo conciliari possint voluntas saluandi omnes homines, cum voluntate antecedente damnandi reprobos.

Secunda ratio est, quia si voluntas excludendi à regno est independens à peccato futuro, sequitur reprobum non excludi à regno propter peccatum commissum, consequens illud est contra fidem, ergo illa voluntas non est independens à peccato. Probat. maior, tunc

homo non damnatur propter peccatum commissum, quando damnatio est futura etiam si nullum esset peccatum, sed esset futura damnatio reprobi, quamuis nullum esset eius peccatum. Probat. damnatio prius est absolute futura, quam sit futurum peccatum, posito enim decreto Dei absoluto, implicat ut non sit damnatio reprobi, ergo damnatio est verè futura, quamuis nullum sit futurum peccatum. Confirm. primò, in illo signo non est futura exclusio à regno in quo non sunt adhuc futurae causae per quas ponenda est exclusio à regno, sed in eo signo in quo nondum sunt futura peccata, nondum sunt futurae causae, per quas futura est damnatio, ergo nondum est futura damnatio in eo signo, in quo nondum sunt futura peccata, ergo implicat ut decretum efficacis damnationis, sit ante prauius peccata, cum ex vi huius decreti peccatum sit futurum.

Tertia ratio sit, quia reprobatio prout est exclusio à regno tanquam beneficio indebito non fit ante prauius demerita, si adaequata causa Deum mouens ad decernendam exclusionem à regno, est peccatum reprobi prauius, sed adaequata causa mouens Deum ad decernendam exclusionem hominis à regno est peccatum reprobi prauius, ergo illa exclusio non fit ante prauius peccatum. Probat. minor, quia per illam causam mouetur Deus ut velit exclusionem reprobi à regno, per quam solam actu positam mouetur ut illum de facto excludat, sed tota causa per quam Deus adaequate mouetur ad aliquem actu excludendum à regno, est peccatum actu positum, ergo illa etiam est causa decreti.

4. Denique, quia verum omnino erit dicere quod reprobis siue bene, siue male agat indefectibiliter damnabitur; quia cum decreto absoluto de damnatione coniungi nullo modo potest negatio damnationis, sed decretum damnationis est absolutum ante omne peccatum reprobi, ergo ille siue bene agat, siue male, semper damnabitur. Confirm. quia, illud decretum non est in Deo, quo posito Deus tenetur positiue velle peccatum, sed posito decreto antecedente damnationis seu exclusionis à regno Deus tenetur velle absolute peccatum, quia tenetur velle id sine quo non potest poni damnatio seu exclusio à regno. Neque respondere aduersarij possunt Deum teneri velle peccatum permissiue. Quia Deus non potest permittere peccatum propter finem efficaciter volitum, nisi conditionate sciat peccatum illud futurum, si permittatur, sed ex aduersarijs nulla est scientia conditionate futurorum, ergo non vult duntaxat peccatum permissiue, sed positiue.

Dico tertio, neminem Deus positiue reprobatur à gloria nisi post prauius peccata, non solum conditionate, sed etiam absolute futura atque adeo falsum est, quod Deus post scientiam conditionatam peccati futuri eodem actu decernat permissionem peccati, & exclusionem à regno, ita omnes doctores citati contra tertiam sententiam Granadi.

Ratio autem primò est, quia si Deus decernit excludere à regno, ex sola sua voluntate quamuis prius non prauidetur peccatum absolute futurum, sequitur quod damnatio reprobi tam referri debet ad Deum tanquam ad primam causam, quam salus praedestinatorum, consequens est absurdum, ergo Deus prius videt peccatum absolute futurum, quam decernat excludere hominem à regno. Maior euidens est, quia idem salus electorum refertur ad Deum, ut ad primam causam, quia voluntas dandi gloriam, non sequitur merita prauius, sed voluntas excludendi à gloria, non sequitur peccata prauius, eo quod Deus in eodem signo permittat peccatum, & decernat exclusionem à gloria, ergo damnatio reprobi tam refertur ad Deum ut ad primam causam, quam salus electi, hoc autem repugnat scripturis: *Non est voluntatis meae mors impij dicit Dominus: perditio tua ex te Israël, in me tantum modo auxilium tuum*, repugnat concilijs, nam Valentinus sub Lothario

cap. 3. docet in electione saluandorum misericordiam Dei, precedere meritum bonum, in reprobatione periturorum meritum malum precedere iustum Dei iudicium: quod idem habetur in Tridentino sess. 6. can. 17. repugnat Patribus, præsertim Augustino innumeris locis l. de gratia, & libero arbitrio c. 21. *Nolite dubitare præcessisse merita mala*, l. 3. contra Iulianum c. 18. *non potest sine meritis malis damnare, quia iustus est.*

Secunda ratio.

Secunda ratio, illa est, quam attuli supra, quia si reprobatio non sequeretur præuisionem falsò dixisset Apostolus, quod Deus omnes homines vult saluos fieri, quod probo, nam in eo signo in quo Deus videt peccata futura sub conditione, & nondum decreuit illa permittere, vult quantum est ex se saluare omnes reprobos, ergo in eo signo neminem ex se ipso vult damnare, quia implicat vt Deus in eodem signo, ex se ipso velit saluare, & ex se ipso velit damnare. Confirmatur, quia cum Ecclesia orat, vt voluntas Dei fiat, oraret vt maxima hominum pars damnaretur, quod est absurdissimum.

Tertia ratio.

Denique sententia hæc Deum facit crudelem supra omnes tyrannos, qui non vnum aut alterum hominem, sed omnes ferè homines ex se ipso destinari ad æternas pœnas: sicut si quis pater amantissimus se dici vellet, & tamen necaret filios ferè omnes si quis Rex se prædicaret esse clementissimum, qui nihilominus subditos omnes exceptis paucissimis, morte damnaret, & supplicijs cruciaret acerbissimis, ad ostendendum se esse Dominum. Quomodo? ergo benignitas Dei diceretur inuitare peccatores ad pœnitentiam, posuisse in manu nostra vitam & mortem & alia huiusmodi.

Solutio primæ dubitationis.

Ad primam Resp. nihil ex omnibus illis scripturis contra nos concludi; Primò, enim Esau odio haberi dicitur antequam agat aliquid boni, vel mali, quia minus diligitur & reprobatur à gratia efficaci, quam gratis, & ex pura Dei beneuolentia, Iacob accepit. Neque par est ratio amoris, & odij; Deus enim cum amat non inuenit bonum sed facit, cum odit non facit, sed supponit malum. Itaque gratis ex se ipso eligit sine merito præuio, non reprobatur sine præuio peccato. Excitatur in pœnam delictorum præcedentium Pharaò, vt ostendat in eo Deus potentiam, & virtutem suam, quia in pœnam peccatorum permittit Deus alia peccata. Deinde illud, in hoc ipsum excitauit te, potius euentum significat, quam causam finalem, vt ostendit Maldonatus: similiter cuius vult miseretur, & quem vult indurat, sed cum hoc discrimine, quod ex puro miseretur beneplacito, indurat ex solo peccato. Comparatur Deus figulo qui facit aliud vas facit in honorem, aliud in contumeliam, propter reprobationem negatiuam quæ à sola Dei voluntate pender, non propter positiuam, quæ sequitur demerita præuia. Et hoc est inscrutabile arcanum prouidentia Dei, quæ cum omnia impedire posset mala, & totam hominum massam corruptam expurgare, mauult finire mala esse, qui utique illa esse non sineret, nisi bonum esset esse aliqua mala ob fines bonos.

Solutio secundæ.

Ad secundam Resp. negando Augustinum sequutum vnquam esse atrocem illam sententiam vt ex ijs ipsis libris qui citantur constare potest; nam in Enchir. v. gr. cap. 84. *Nisi per indebitam misericordiam*, (inquit) *nemo liberatur, & nisi per iustum iudicium nemo damnatur*, & c. 98. *nec liberatus de suis meritis gloriatur, nec damnatus nisi de suis meritis conqueratur.* In ijs ergo locis vbi soli Dei voluntati tribuere videtur reprobationem, de sola negatiua intelligendus est, sicut etiam S. Thomas.

Solutio tertiæ.

Ad tertiam Respon. Deum in eo signo in quo vult gloriam electis antecedenter ad merita, omnino negatiuè se habere circa reprobos, neque de illis efficaciter quidquam statuere, sed tantum velle salutem il-

lorum inefficaciter, quia si positiuè vellet non eligere, fateor quod positiuè illos vellet excludere.

Ad primam confirm. concedo Deum velle gratiam sufficientem & permissionem peccati propter aliquos fines optimos quos ipse nouit, sed nego illum finem, esse damnationem reprobi, quia hoc repugnat bonitati Dei, quis autem? finis ille sit inscrutabile nobis est, quare hunc trahat, & illum non trahat noli diiudicare si non vis errare.

Ad secundam confirm. disting. anteced. Deus ex se ipso antecedenter vult aliquid ex quo per accidens, & contra intentionem Dei sequitur damnatio reprobi concedo, ex quo sequatur per se damnatio reprobi, nego. Nam peccatum, & damnatio reprobi non nisi per accidens sequuntur ex gratia sufficiente & ex permissione peccati. Vnde negatur quod Deus virtualiter velit damnationem, quia velle illam virtualiter, esset velle illam in causa, ex qua per se damnatio sequatur, non autem in causa ex qua sequatur per accidens, alioqui Deus vellet etiam ipsum peccatum quod per accidens sequitur ex eius permissione.

S. III.

Quenam sit causa reprobationis paruulorum.

Potest illa esse, vel sola voluntas Dei, vnde sequi videtur similiter quod Deus ex solo beneplacito suo reprobet positiuè adultos, vel potest esse ipsum Adami peccatum, vt censet Vasques pro ijs paruulis quibus applicari potuit baptisimus si voluissent parentes: vel potest esse peccatum ipsum originale vsque ad mortem durans.

Controuersia.

Ratio enim dubitandi est primò, quia si sola Dei voluntas est causa reprobationis paruulorum qui moriuntur absque remedio, reprobatio etiam adultorum causari potest à sola Dei voluntate, sed reprobatio istorum paruulorum non causatur nisi à Dei voluntate; sic enim expressè asserit Augustin. epist. 105. & 107. *Non quia ipsi nolunt* (inquit) *sed quia Deus non vult*, & l. de corrept. & gratia c. 8. l. de gratia & libero arbitrio c. 22. & sapientissime aliàs.

Prima dubitatio.

Secundò, si Deus ex se ipso non vult illos paruulos saluare, voluntas Dei est adæquata causa illorum reprobationis, sed Deus nullam habet voluntatem saluandi huiusmodi paruulos qui moriuntur in matrum utero, vel qui nulla parentum diligentia possunt peruenire ad baptisimum, quod probatur tunc Deus nullam habet voluntatem saluandi hos paruulos, quando ex sola voluntate Dei antecedente, nullum est eis possibile remedium, quo possint peruenire ad salutem; sed ex sola voluntate Dei, nullum est eis possibile remedium, quo ad salutem possint peruenire, ergo Deus nullam habet voluntatem saluandi hos paruulos. Maior est euident, nam quos Deus saluare vult ijs parat remedium quo efficiatur illis salus possibilis, si autem est ipsis impossibile, ac inapplicabile remedium certè per illud non efficiatur salus possibilis, ergo si Deus vult illorum salutem parat illis remedium possibile ac applicabile. Minor ergo probatur tunc remedium est impossibile ex sola Dei voluntate, quando ex sola Dei voluntate ponitur cursus causarum secundarum, quo posito illud remedium est impossibile, ergo ex sola Dei voluntate illud remedium est impossibile.

Secunda.

Tertiò, dici non potest remedium esse impossibile solum ex voluntate Dei consequente, si ex voluntate Dei antecedente cursus ille causarum eligitur, cum quo non potest remedium applicari, sed ex sola Dei voluntate antecedente cursus ille causarum eligitur, ergo remedium est inapplicabile ex voluntate Dei primaria & antecedente, non autem ex voluntate solum consequente. Deinde si ex voluntate anteceden-

Tertia.

te ac conditionata, Deus vellet salutem paruuli & applicabilitatem remedij, voluntas Dei esset conditio ad voluntatem Dei; Deus enim diceret volo remedium posse applicare, si ego nolim cursum causarum, quem volo poni. Quod decretum absurdum est, & indignum Deo; cum enim aliquis vult aliquid consequenter quod antecederet non veller, non debet ponere conditionem, quâ posita incipit nolle quod volebat prius. Sicut Mercator qui ortâ tempestate projicit merces, non debet esse causa tempestatis, alioqui frustra diceretur consequenter tantum velle iacturam mercium.

Voluntas
Dei.

Dico primò, causa reprobationis paruulorum quos immatura mors rapit, non est sola voluntas Dei, ita Catholici omnes Doctores.

Ratio autem est duplex, vt fusè trado disp. 1. de sacrament. Primò, voluntas Dei generalis saluandi omnes homines quam etiam probaui supra. *Nunquid enim* (inquit Augustin. l. 4. contra Iulianum.) *paruuli homines non sunt, vt non pertineant ad id quod dictum est, vult omnes homines saluos fieri.* Altera ratio est, quia Christus generalis est omnium Redemptor, si ergo etiam paruulis istis profuit mors Christi, certè sequitur necessariò quod salutem etiam eorum Deus voluit, ergo ex sola Dei voluntate causari non potuit eorum reprobatio. Quæ omnia fusè probata inuenies eo loco.

Peccatum
originale.

Dico secundò, solum peccatum originale, prout perseverans vsque ad mortem causa est, reprobationis paruulorum omnium, siue illis applicari potuerit remedium, siue non, contra Vasquem, qui ait peccatum Adæ, causam esse reprobationis eorum, quibus per causas naturales baptismus applicari potuit.

Ratio tamen est, quia Deus omnibus paruulis, etiam ijs, quibus per causas naturales applicari baptismus non potuit voluntate consequente, voluit applicabilitatem, & possibilitatem remedij, ergo de omnibus par ratio est, aded vt si peccatum originale causa est reprobationis aliquorum, causa etiam sit reprobationis omnium, antecedens multis infra probabitur rationibus, quia scilicet Deus vult baptismum applicabilem esse paruulis, si causæ alicuius secundæ impedimentum non obstat, hoc est Deum velle antecederet & conditionatè applicabilitatem & possibilitatem remedij, ergo Deus antecederet & conditionatè vult remedium illud esse applicabile. Maior probatur, quia baptismus qui ex intentione primaria Dei est omnibus applicabilis, redditur quibuldam inapplicabilis dupliciter. Primò ex defectu causæ alicuius liberæ matris, v. gr. vel alicuius alterius qui diuinitus immisissam aliquam inspirationem negligit, cui si obediret, baptismus applicabilis esset paruulo, euident est autem quod Deus antecederet vult applicabilitatem remedij, quoties aliqua causa libera culpabiliter impedit eius possibilitatē, semper autem hoc contingere quoties paruuli moriuntur in matrum vtero, aut quoties deficit aqua, vel personæ, à quibus administraretur baptismus, probabilissimè docent grauissimi Theologi, nitunturque autoritate S. Prosperi l. 2. de vocat. gentium. c. 23. vbi hoc planè asserit, deinde beniguitate illa Dei quæ neminem excludit à possibilitate salutis. Secundò, si non placet referre hoc impedimentum ad causam liberam, referri necessariò debet ad cursum causarum secundarum, quem Deus voluntate solùm consequente, ac secundaria eligit propter causas altissimas prouidentie: primario enim vult salutem paruuli, & applicabilitatem baptismi, deinde verò in altero signo, perspectis altissimis illis rationibus, eligit cursum illum causarum voluntate secundariâ, & consequente, quâ non impeditur, quin primariâ, & antecedente voluntate voluerit remedium, & eius applicabilitatem. Ergo

semper Deus voluntate antecedente, ac primariâ vult possibilitatem applicationis baptismi, cum impedimentum non velit nisi voluntate consequente ac secundariâ, & quidem permissiua tantum, si obstat causa liberè impediens, vel absolutâ quidem, sed ex suppositione rationum illarum propter quas in posteriore signo eligitur cursum talis causarum secundarum, per quas est inapplicabile remedium. Vnde

Ad primam Resp. Augustinum verè ac optimè referre ad voluntatem Dei secundariam & consequentem, quod remedium impossibile sit paruulis, quod impedit primariam & antecedentem voluntatem.

Solutio
trium du-
bitationū.

Ad secundam eadem responsio est, negando remedium illud esse impossibile, ex voluntate Dei primariâ & antecedente, vt satis probasse videor.

Ad tertiam maior difficultas est, quia in hoc decreto, in quo Deus vult salutem paruuli, & remedium applicabile, voluntas Dei videtur esse conditio ad se ipsam, sed hoc tamen negari debet, quia Deus non dicit volo applicari posse remedium, si volo cursum illum non esse, quem tamen volo & eligo: sed dicit volo remedium posse applicari, si non obstat altissima causæ, propter quas ego postea eligam hunc cursum in quo salus illa sit impossibilis. Semper ergo in illo decreto duo sunt signa rationis distinguenda, vnum in quo velit possibilitatem remedij, sed conditionatè, alterum in quo velit propter altissimas causas hunc cursum, neque in eo toto progressu aliquid est impossibile, vel indignum Deo.

SECTIO III.

De effectibus reprobationis.

Id est, quomodo se gerat Deus erga hominem quem decreto suo absoluto excludit à gloria, & inferis addixit, & quid in eo faciat consequenter ad illud decretum, & propositum eum damnandi; effectus enim reprobationis opponuntur effectibus prædestinationis, idè effectus reprobationis negatiuæ dicuntur ea, quæ procedunt à voluntate negandi gratias congruas: effectus reprobationis positiuæ sunt ea quæ fiunt à Deo ex intentione puniendi hominem, & habent connexionem cum actuali eius exclusione à gloria.

Explicatio
questionis

Sunt autem in hoc puncto tria omnia certa. Primum, quod in nullo vero sensu dici potest peccatum esse effectum reprobationis, quia omnis effectus reprobationis causatur & intenditur à Deo, qui neque causare neque intendere potest peccatum etiam secundum materiale vt probaui. Secundum est, quod permissio primi peccati, quod est quasi prima radix damnationis, semper est effectus reprobationis negatiuæ vt patet, sed non potest esse effectus reprobationis positiuæ, alioqui reprobatio causaretur à sola Dei voluntate, quod ostendi repugnare. Tertium est quod permissio perseverantiæ in peccato vsque ad mortem non est effectus reprobationis, cum illa perseverantia sit causa totius reprobationis.

Tria certa.

Difficultas igitur triplex superesse potest. Prima, de permissione peccatorum, quæ sequuntur primum peccatum. Secunda, de obstinatione. Tertia, de morte in peccato, quomodo sint effectus reprobationis.

Ratio dubit. primò est, quia si Deus ex affectu puniendi hominem, decreuit permittere lapsum eius in plura peccata, sequitur quod Deus amet peccata vt medium ad finem quem amat; ipsam enim amat penam, quam obtinere non potest sine peccato. Imò Deus nunquam decreuit penam alicuius peccati, quin prius præiudicaret durationem eius vsque ad mortem, ergo nulla permissio peccati, potest esse effectus reprobationis.

Triplex
dubitatio.

Secundò, induratio & obstinatio, quæ dicuntur effectus reprobationis, vel significant solam negationem